

**KONFERENCJA MIĘDZYPARLAMENTARNA DS. WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ I
BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) ORAZ WSPÓLNEJ POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA I OBRONY (WPBiO)**

Luksemburg, 5-6 września 2015 r.

WNIOSKI KOŃCOWE

Konferencja międzyparlamentarna

Bardziej strategiczna wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa

1. Jest zaniepokojona rosnącym zagrożeniem ze strony ekstremizmu odwołującego się do przemocy i radykalizacji, również wśród obywateli UE, oraz apeluje do Unii Europejskiej i jej państw członkowskich o zwiększenie wysiłków na rzecz walki z terroryzmem, zorganizowaną przestępczością i radykalizacją w oparciu o Europejską Agendę Bezpieczeństwa; zauważa, iż powtarzające się ataki terrorystyczne na terytorium UE oraz sąsiadujących z nią krajów, takich jak Tunezja czy Egipt, uwypukliły potrzebę silnej, wspólnej reakcji ze strony UE;
2. Podkreśla, że zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2178, głównym priorytetem bezpieczeństwa jest walka z terroryzmem i zagrożeniami hybrydowymi; podkreśla, że konieczna jest maksymalizacja potencjału istniejących narzędzi oraz rozwój nowych działań, szczególnie w zakresie walki z finansowaniem terroryzmu i rekrutacją terrorystów, treściami internetowymi promującymi terroryzm i ekstremizm, nielegalnym przemytem broni palnej, przy jednoczesnym pełnym przestrzeganiu praw człowieka i praworządności;
3. Uznaje propagowanie wymiany informacji oraz współpracy operacyjnej, które są zgodne z podstawowymi wolnościami, międzynarodowym prawem humanitarnym oraz międzynarodowymi prawami człowieka, za skuteczny sposób walki z terroryzmem i zagrożeniami hybrydowymi; podkreśla, że lepsza jakość rządzenia, praworządność i demokracja, a także rozwój społeczno-gospodarczy, mają podstawowe znaczenie w eliminowaniu źródeł radykalizacji.
4. Wskazuje, że walka z terroryzmem wymaga długofalowych rozwiązań zorientowanych na zapobieganie przyczynom terroryzmu, w szczególności poprzez promowanie spójności w naszych społeczeństwach oraz dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego; w walce z radykalizacją należy uwzględnić kwestie wykluczenia społecznego, integracji migrantów oraz dyskryminacji.
5. Zdecydowanie potępia brutalną egzekucję przez reżim ISIL/Daesz profesora Khaleda al-Asa'ada, byłego dyrektora generalnego ds. antyków i muzeów w Palmirze; ataki ISIL/Daesz skierowane

przeciwko ludności cywilnej i mniejszościom oraz obieranie za cel i systematyczne niszczenie dziedzictwa wielokulturowego w Syrii i Iraku w oparciu o ideologię nienawiści i wykluczenia osiągają niespotykany wcześniej poziom i są zbrodniami wojennymi stanowiącymi bezpośrednio pogwałcenie prawa humanitarnego; podkreśla, że UE będzie wspierać każdy wysiłek w celu ochrony miejsc o istotnym znaczeniu kulturowym i archeologicznym.

6. Przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady Europejskiej co do mobilizacji instrumentów UE w celu przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym; podkreśla, że model wojny hybrydowej zastosowany przez Rosję w jej sąsiedztwie wymaga adekwatnej, wspólnej i terminowej reakcji wszystkich państw członkowskich UE oraz właściwych organizacji międzynarodowych; wskazuje na znaczenie zwiększenia odporności państw członkowskich i ich partnerów, nie zapominając o konieczności pogłębienia współpracy UE-NATO oraz podejmowania działań uzupełniających;
7. Apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej oraz państw członkowskich o skoncentrowanie się na wdrożeniu strategii cyberbezpieczeństwa UE przyjętej przez Radę w lutym 2013 r., ze szczególnym naciskiem na stworzenie standardów bezpieczeństwa i systemów certyfikacji, a także na promowanie programów badawczo-rozwojowych zmierzających do zapewnienia technologii informacyjno-telekomunikacyjnych (ICT), jakich potrzebuje UE, by uniknąć ryzyka stania się nadmiernie zależną od produktów i usług ICT wytwarzanych poza jej granicami; podkreśla, że cyberprzestępczość podważa bezpieczeństwo osobiste i prywatność, a także z zadowoleniem przyjmuje priorytet europejskiej agendy bezpieczeństwa związany z poprawą egzekwowania prawa oraz reagowania na cyberprzestępstwa przez wymiar sprawiedliwości;
8. Z zadowoleniem przyjmuje nowy plan działań UE na rzecz praw człowieka i demokracji na lata 2015-2019, przyjęty przez Radę dn. 20 lipca 2015 r., ponieważ podkreśla on zaangażowanie Unii Europejskiej w promowanie i ochronę praw człowieka oraz wspieranie demokracji na całym świecie;
9. Z zadowoleniem przyjmuje mandat powierzony przez Komisję Europejską wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej w celu przygotowania globalnej strategii UE w obszarze polityki zagranicznej i bezpieczeństwa do lipca 2016 r.; postanawia omówić strategiczny przegląd, łącznie z kwestiami stałej współpracy strukturalnej oraz procesu podejmowania decyzji politycznych w obszarze bezpieczeństwa i obrony, w trakcie warsztatów przy okazji kolejnej konferencji międzyparlamentarnej w Niderlandach w kwietniu 2016 roku;
10. Apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o przygotowanie ambitnej globalnej strategii EU w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, która wzmocni efektywność i spójność działań zewnętrznych UE, w szczególności poprzez powiązanie jej z innymi politykami UE mającymi zewnętrzny wymiar, takimi jak migracja, wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne, handel, rynek wewnętrzny, energia, łagodzenie zmian klimatu i adaptacja do nich,

zrównoważony rozwój oraz cele związane ze współpracą na rzecz rozwoju; podkreśla potrzebę zmiany orientacji w kierunku skutecznego zapobiegania konfliktom; apeluje, by kwestie wzmocnienia demokratycznej odporności państw europejskich stały się częścią strategii bezpieczeństwa;

11. Podkreśla, że nowa strategia powinna ustalić strategiczną orientację dla najważniejszych aktualnie wyzwań dla bezpieczeństwa, w szczególności związanych z rolą Rosji, niestabilnością w szeroko pojętym regionie Bliskiego Wschodu oraz Morza Śródziemnego i Afryki, a także przekrojowych wyzwań strategicznych, takich jak terroryzm, zagrożenia hybrydowe, państwa niestabilne lub upadające, zagrożenia cybernetyczne, zmiany klimatyczne, przemyt ludzi, konflikty dotyczące zasobów oraz sposoby wzmocnienia bezpieczeństwa ludzi;
12. Podkreśla znaczenie konkretnej i efektywnej współpracy z NATO, ONZ, Radą Europy, OBWE oraz Unią Afrykańską, a także pogłębionego dialogu z głównymi partnerami międzynarodowymi;
13. Podkreśla, że parlamenty UE pragną być informowane i wносить wkład w strategiczną analizę, a ponadto przyjmuje z zadowoleniem starania wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej zmierzające do angażowania parlamentów i ogółu społeczeństwa; proponuje kontynuację tego tematu w trakcie kolejnej konferencji międzyparlamentarnej;
14. Z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte w dn. 14 lipca 2015 r. w rozmowach nt. irańskiego programu jądrowego i apeluje do wszystkich stron o pełne wdrożenie porozumienia;

Tworzenie nowej europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS)

15. Dostrzega wkład, jaki wnosi EPS w rozwój relacji UE z państwami w jej otoczeniu; zauważa jednak, że w obliczu nowych zjawisk i wyzwań w jej otoczeniu, polityka ta wymaga przeglądu; w tym zakresie należy też uwzględnić relacje z „sąsiadami naszych sąsiadów”;
16. Z zadowoleniem przyjmuje proces przeglądu EPS uruchomiony przez Komisję we współpracy z wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą; podkreśla, że zaktualizowana polityka musi być bardziej strategiczna, spójna i elastyczna, a przy tym musi pozostawać przewidywalna; apeluje o utrzymanie jedności EPS i podkreśla znaczenie jej południowego i wschodniego wymiaru; potwierdza zaangażowanie we wspólne wartości, w tym demokrację, praworządność, ochronę praw człowieka oraz szacunek dla fundamentalnych swobód, w tym równości płci; apeluje o zróżnicowanie EPS w celu zwiększenia współpracy z krajami sąsiadującymi, które są bardziej zaangażowane w zbliżenie z UE, zgodnie z zasadą „więcej za więcej” odnoszącą się do reform instytucjonalnych i gospodarczych, nie zaniedbując przy tym krajów, które wybrały mniej ambitny model współpracy;
17. W celu zachowania jednorodnej struktury EPS wymagane jest bardziej złożone podejście w celu odróżnienia aspektów południowych od wschodnich; dla każdego kraju należy przyjąć specjalnie

dopasowane podejście, a przy ocenie rezultatów należy w większym stopniu uwzględniać duże różnicowanie punktów startowych i warunków wstępnych; postulaty krajów partnerskich powinny być indywidualnie i dokładnie oceniane;

18. Uznaje, że kluczowym elementem nowej EPS musi być poczucie lokalnego zaangażowania i włączenia po to, by przynosiła ona korzyści wszystkim warstwom społeczeństwa w całym kraju;
19. Apeluje o ściślejsze powiązanie EPS z innymi instrumentami i działaniami WPZiB i WPBiO w obszarach: 1) migracji i zarządzania granicami, zgodnie z europejską agendą ws. migracji, 2) bezpieczeństwa, zgodnie z europejską agendą bezpieczeństwa, 3) energii, zgodnie z europejską strategią bezpieczeństwa energetycznego, 4) środowiska naturalnego;
20. Podkreśla znaczenie spójności i komplementarności działań EPS w stosunku do WPZiB i WPBiO oraz wyraża przekonanie, że EPS powinna zawierać element bezpieczeństwa, w tym zapobieganie konfliktom i budowanie pokoju; podkreśla, że element bezpieczeństwa powinien obejmować takie obszary jak reforma sektora bezpieczeństwa oraz – w sytuacjach pokonfliktowych – rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja; podkreśla, że EPS powinna przyczyniać się do promowania stabilności w sąsiedztwie, zgodnie z odpowiednimi politykami UE, takimi jak przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; apeluje, by zrewidowana polityka wspierała kraje partnerskie w budowaniu odpowiednich struktur państwa demokratycznego, m.in. w radzeniu sobie z kwestiami bezpieczeństwa, którym powinien towarzyszyć odpowiedni nadzór parlamentarny; apeluje o aktywne promowanie pokojowych rozwiązań różnych konfliktów w sąsiedztwie, z wykorzystaniem różnorodnych instrumentów UE, na podstawie wartości dodanej, jaką mogą one zaoferować – takie działania powinny obejmować programy budowy zaufania, przywracania dialogu, mediacji, pojednania, promowania kontaktów międzyludzkich oraz misji WPBiO;
21. Potwierdza swe jednoznaczne poparcie dla narodu ukraińskiego oraz dla niepodległości, suwerenności, integralności terytorialnej i europejskiego wyboru Ukrainy; potępia nielegalną okupację i aneksję Krymu i Sewastopola przez Federację Rosyjską, stanowiących naruszenie Karty Narodów Zjednoczonych, prawa międzynarodowego i własnych zobowiązań, w tym wynikających z Aktu Końcowego OBWE z Helsinek oraz Memorandum Budapeszteńskiego w sprawie Gwarancji Bezpieczeństwa dla Ukrainy z 1994 r.; pozostaje zdeterminowana, by w pełni wdrożyć odmowę uznania statusu Krymu i Sewastopola; potępia nielegalne działania separatystów i sił rosyjskich we wschodniej Ukrainie; popiera restrykcyjne środki podjęte przeciwko Federacji Rosyjskiej przez Radę Europejską w dn. 31 lipca 2014 r., rozszerzone w dn. 8 września 2014 r., a także uważa, że okres obowiązywania tych środków musi być jasno powiązany z pełnym wdrożeniem porozumień z Mińska, w tym przywróceniem pełnej kontroli rządu Ukrainy nad granicami państwowymi w całym obszarze konfliktu; z zadowoleniem przyjmuje plan działania wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej w zakresie przeciwdziałania prowadzonej przez Rosję kampanii dezinformacji i propagandy wymierzonej w

państwa członkowskie i Unię Europejską;

22. Wzywa UE oraz państwa członkowskie do zapewnienia Ukrainie pomocy logistycznej i technicznej w celu wdrożenia przez nią reform strukturalnych i realizacji zobowiązań wynikających z porozumień mińskich; z uznaniem przyjmuje dotychczasowe wysiłki ukraińskiego rządu w tym zakresie; apeluje do rządu ukraińskiego o kontynuowanie i dalszą intensyfikację takich reform w interesie jakości rządzenia, demokracji oraz praworządności;
23. Wyraża ubolewanie, że wysiłki społeczności międzynarodowej zmierzające do zapewnienia integralności terytorialnej Gruzji w obrębie jej uznanych przez społeczność międzynarodową granic nie zakończyły się do tej pory sukcesem; potępia fakt, że Federacja Rosyjska nadal utrzymuje swoją obecność w Abchazji i Południowej Osetii, dokonując postępującej aneksji terytorium Gruzji poprzez zawieranie tak zwanych „traktatów” z regionami Gruzji;
24. Wzywa te parlamenty krajowe, które tego jeszcze nie zrobiły, do ratyfikowania układów o stowarzyszeniu/pogłębionych i kompleksowych strefach wolnego handlu podpisanych z Gruzją, Republiką Mołdawii oraz Ukrainą, w celu ułatwienia ich terminowego wdrożenia;
25. Potwierdza europejską perspektywę krajów Partnerstwa Wschodniego i przypomina, że zgodnie z artykułem 49 TUE każdy kraj europejski może ubiegać się o członkostwo w UE pod warunkiem, że stosuje się do kryteriów kopenhaskich oraz zasad demokracji, poszanowania fundamentalnych wolności i praw człowieka; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, by opracowała propozycje współpracy z uprawnionymi i zainteresowanymi sąsiadami europejskimi w oparciu o model Europejskiego Obszaru Gospodarczego, który mógłby stanowić kolejny krok w ich europejskiej perspektywie w oparciu o poszerzone włączenie w obszar UE w kategoriach swobód i pełnej integracji ze wspólnym rynkiem, a także zawierać w sobie bliższą współpracę na polu WPZiB;

Dążenie do lepszej koordynacji w zarządzaniu przepływami migracyjnymi

26. Z niepokojem zauważa nasilenie zjawiska nielegalnej migracji oraz przemytu ludzi do UE i handlu nimi, a także istotną liczbę migrantów przybywających do UE z i przez środkowo-wschodnią część basenu Morza Śródziemnego oraz Bałkany; wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania wysiłków zmierzających do wdrożenia europejskiej agendy ws. migracji zaprezentowanej przez Komisję Europejską, a także do stworzenia bezpiecznych i legalnych sposobów wjazdu na teren UE i zapobiegania stanowiącemu zagrożenie dla życia przemytowi osób; ważne jest, by UE, oprócz zapewniania schronienia dla uchodźców na swoim terenie, angażowała się też w identyfikowanie sytuacji panującej w ojczyźnie uchodźców w celu upewnienia się, czy możliwe jest zapobieganie przemytowi ludzi i ochrona życia; w związku z tym zwraca się o umożliwienie agencji Frontex zarówno prowadzenia nadzoru granic, jaki i działań poszukiwawczo-ratowniczych w stosunku do migrantów na morzu;

27. Z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie decyzją Rady z dn. 22 czerwca 2015 r. operacji morskiej EUNAVFOR Med na Morzu Śródziemnym, której celem jest rozbicie organizacji przestępczych przemytników; podkreśla, że ta operacja może odnieść sukces jedynie wtedy, gdy zostanie wdrożona w pełnej zgodności z prawem międzynarodowym oraz jako część kompleksowej polityki UE, która ma również na celu eliminację powodów występowania migracji i wykorzystuje w pełni instrumenty UE, takie jak pomoc humanitarna, pomoc rozwojowa, dyplomacja, zapobieganie konfliktom i zarządzanie kryzysowe, a także środki zmniejszające obciążenie państw członkowskich znajdujących się na linii napływu migrantów;
28. Przypomina, jak ważne jest wzmocnienie współpracy UE z krajami pochodzenia i tranzytu; w szczególności zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia współpracy z Turcją jako znaczącym krajem tranzytowym, również ze względu na sytuację w Syrii i Iraku; apeluje do Turcji o ścisłe egzekwowanie własnych przepisów, zakazujących handlu ludźmi, poprzez zatrzymywanie nielegalnych transportów uchodźców organizowanych przez przemytników przez Turcję do wybrzeża Morza Egejskiego; oferuje Turcji pomoc w dalszej opiece nad tymi uchodźcami; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zaplanowaną na 11-12 listopada 2015 r. konferencję z partnerami afrykańskimi w Valletcie, której celem jest ścisła współpraca w radzeniu sobie z nielegalną migracją w sposób zintegrowany;
29. Apeluje o zwiększenie uwagi i zaangażowania UE i jej państw członkowskich jeśli chodzi o wyzwania związane z nielegalnymi migrantami przechodzącymi przez Bałkany Zachodnie, a także wyruszającymi z tego regionu; wzywa Komisję i Radę do opracowania propozycji postępowania z osobami wnioskującymi o azyl pochodzącymi z krajów położonych na Bałkanach Zachodnich, które ubiegają się o członkostwo w UE; wzywa do poszukiwania rozwiązań mających na celu wzmocnienie możliwości kontroli migracji i granic w krajach położonych na Bałkanach Zachodnich, by ułatwić im zarządzanie mieszanym ruchem migrantów i uchodźców spoza regionu, a także pozwolić na skuteczniejszą walkę z przemytnikami i handlarzami;
30. Apeluje do Komisji oraz ESDZ, by rozpoczęły rozmowy z krajami spoza UE położonymi na Bałkanach Zachodnich na temat tego, jak zredukować przepływ migrantów z tych krajów i jak przyspieszyć powrót nielegalnych migrantów, którzy nie kwalifikują się do uzyskania azylu; podkreśla, że te kwestie powinny uzyskać priorytet w relacjach UE z krajami położonymi na Bałkanach Zachodnich, w tym w ramach unijnej polityki rozszerzenia;
31. Bierze pod uwagę konieczność przygotowania unijnych środków mających na celu poradzenie sobie z presją migracyjną z innych kierunków, w tym ze Wschodu;
32. Podkreśla, że w kontekście tych ogromnych przepływów migracyjnych działania nie mogą być ograniczone jedynie do operacji ratunkowych i rozbijania organizacji przemytników; wzywa UE oraz państwa członkowskie do opracowania jednolitego podejścia w oparciu o solidarność i współodpowiedzialność w celu lepszego koordynowania masowych przepływów migracyjnych i

zarządzania nimi, w tym realizowania celów pomocy rozwojowej ONZ, by radzić sobie z tymi problemami u źródła; zwraca uwagę, że należy okazywać solidarność zarówno wobec państw członkowskich, w których presja migracyjna jest najsilniejsza, jak też w stosunku do osób przybywających do UE w poszukiwaniu azylu; wzywa państwa członkowskie do szybkiego wdrożenia działań uzgodnionych na posiedzeniu Rady Europejskiej w dn. 25-26 czerwca 2015 r., w tym decyzji o relokowaniu 40 tys. osób faktycznie potrzebujących ochrony międzynarodowej z Włoch i Grecji oraz przesiedlenia 20 tys. osób faktycznie potrzebujących ochrony międzynarodowej, a także do znalezienia przez UE efektywnego i trwałego mechanizmu sprawiedliwego podziału relokowanych i przesiedlanych osób faktycznie potrzebujących ochrony międzynarodowej, oraz ufa, że zaplanowana na dzień 14 września 2015 r. Rada nt. migracji zajmie się tą kwestią;

33. Apeluje do UE o poprawę efektywności procedur odnoszących się do osób ubiegających się o azyl w UE oraz o znalezienie przejrzystego rozwiązania w przypadku osób pochodzących z bezpiecznych krajów (np. z państw położonych na Bałkanach Zachodnich, które ubiegają się o członkostwo w UE), które nie potrzebują ochrony międzynarodowej jako azylanci; apeluje do UE oraz państw członkowskich o konsekwentne wysiłki w celu stworzenia trwałej, wielowymiarowej koncepcji w obszarze polityki azylowej UE w celu promowania ogólnoeuropejskiej strategii azylowej;
34. Podkreśla, że zakończenie konfliktu w Syrii oraz stabilizacja w szerszym regionie Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej mają kluczowe znaczenie dla zmniejszenia napływu migrantów do UE; potępia przemoc, przede wszystkim tę stosowaną przez islamistycznych bojowników szczególnie wobec ludności cywilnej; apeluje o intensyfikację presji w celu doprowadzenia do prawdziwej transformacji politycznej w Syrii i Libii, dostrzegając potrzebę zaangażowania w ten proces wszystkich zainteresowanych podmiotów; popiera potrzebę zwiększenia pomocy rozwojowej i humanitarnej dla Syrii, Libii oraz krajów z nimi sąsiadujących; apeluje do UE o przyczynienie się do wznowienia izraelsko-palestyńskiego procesu pokojowego, stanowiącego niezbędny warunek do zagwarantowania stabilności na Bliskim Wschodzie; w odniesieniu do sytuacji nadzwyczajnej w Libii, popiera stworzenie rządu jedności narodowej i potwierdza swoje pełne poparcie dla specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ oraz jego wysiłków zmierzających do osiągnięcia pokojowego rozwiązania;
35. Dostrzega, że migracja i rozwój są z sobą powiązane; apeluje o zaangażowanie UE i państw członkowskich w pomoc krajom tranzytowym i źródłowym dla przepływów migracyjnych, oraz o większy wkład do budżetu pozwalającego na tworzenie programów rozwoju regionalnego i ochrony w Afryce Północnej i na Półwyspie Somalijskim;
36. Popiera inicjatywę wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, by rozpocząć rozmowy na wysokim szczeblu z głównymi krajami pochodzenia nielegalnych migrantów; przypomina o potrzebie stworzenia skutecznych polityk w zakresie powrotów, readmisji i reintegracji osób,

które nie spełniają warunków koniecznych do skorzystania z ochrony międzynarodowej; podkreśla potrzebę intensyfikacji dialogu UE i jej państw członkowskich z Unią Afrykańską w celu opracowania wspólnego podejścia do eliminacji przyczyn nielegalnej migracji oraz walki z przemytem migrantów; postanawia powrócić do aspektów polityki zagranicznej związanych z migracją podczas warsztatów zorganizowanych przy okazji kolejnej konferencji międzyparlamentarnej;

Wpływ zmian klimatycznych na bezpieczeństwo

37. Zauważa, że zmiany klimatyczne zwielokrotniają ekstremalne zjawiska pogodowe, w niektórych regionach są przyczyną braku ziemi uprawnej oraz źródeł wody pitnej, a także powodują podniesienie poziomu mórz;
38. Wyraża ubolewanie nad konsekwencjami tego zjawiska dla ludzi, oraz obawę, że ich eskalacja prowadzi do nasilenia konkurencji o zasoby lokalne oraz wyższej chwiejności cen podstawowych surowców, co może prowadzić do zwiększenia migracji klimatycznej oraz konfliktów mogących destabilizować najsłabsze kraje, dlatego uznaje, że zmiany klimatyczne stanowią poważne ryzyko dla bezpieczeństwa międzynarodowego;
39. Apeluje do Rady UE pod przewodnictwem sprawującego w niej Prezydencję Luksemburga oraz do Komisji o podjęcie w trakcie konferencji paryskiej (COP21) wszelkich działań mających na celu zagwarantowanie prawnie wiążącego porozumienia, które dotyczyć będzie środków zaradczych, dostosowania, finansowania, transferu technologicznego i budowy potencjału słabszych państw w celu utrzymania poziomu globalnego ocieplenia poniżej 2° Celsjusza w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej, ograniczając w ten sposób jego wpływ na bezpieczeństwo międzynarodowe;
40. Apeluje do państw członkowskich, by przestrzegały swoich zobowiązań i zwiększyły wkład do Zielonego Funduszu Klimatycznego, który jest obiecującym narzędziem służącym do ograniczenia wpływu zmian klimatycznych na najbardziej narażone kraje, a także pozwalającym na dostosowanie się do jego skutków;
41. Apeluje do Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, by regularnie prezentowały szczegółowe analizy dotyczące państw najbardziej wrażliwych na zmiany klimatyczne oraz przedstawiały propozycje działań zapobiegawczych, które mogłyby pomóc im w ograniczaniu zmian klimatycznych, adaptowaniu się do nich oraz zwiększaniu możliwości reagowania na klęski żywiołowe;
42. Odnotowuje podatność krajów basenu Morza Śródziemnego na szczególnie poważne skutki zmian klimatycznych w tym regionie, które już teraz mają duży wpływ na lokalne społeczności i gospodarkę; wyraża zaniepokojenie spodziewanymi dalszymi napływami migracyjnymi w regionie Morza Śródziemnego, które będą bezpośrednio związane ze zmianami klimatycznymi i

będą jeszcze bardziej obciążały południowe państwa członkowskie oraz szerzej UE;

43. Apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o włączenie skutków zmian klimatycznych dla bezpieczeństwa do najważniejszych strategii, dokumentów politycznych oraz instrumentów finansowych odnoszących się do działań zewnętrznych oraz WPBiO, a szczególnie do procesu tworzenia nowej strategii globalnej UE; podkreśla potrzebę analizy sposobów poprawy efektywności energetycznej i zarządzania ochroną środowiska;
44. Uznaje, że topnienie lodu na Morzu Arktycznym, które doprowadziło do wzrostu międzynarodowego zainteresowania wielu krajów tym regionem i zwiększeniem ich obecności, stanowi bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa UE oraz apeluje o wzmocnienie elementu bezpieczeństwa w polityce arktycznej UE;

Wzmocnienie cywilnych misji w ramach WPBiO

45. Dostrzega, że UE staje w obliczu rosnącej liczby kryzysów wokół Europy; uznaje, że cywilne zarządzanie kryzysowe stało się istotną częścią polityki bezpieczeństwa UE; podkreśla znaczenie cywilnych instrumentów ograniczania źródeł zagrożeń, wobec których stoi obecnie Europa i jej partnerzy, w tym systemu wczesnego ostrzegania, partnerstw na rzecz pokoju, instrumentu promującego stabilizację i pokój oraz cywilnych misji WPBiO;
46. Przypomina o potrzebie wzmocnienia struktur cywilnego zarządzania kryzysowego UE, w tym przez zwiększenie wykorzystania cywilnej wiedzy eksperckiej na poziomie planowania strategicznego; popiera obecny przegląd struktur zarządzania kryzysowego w ramach ESDZ; apeluje o zwiększenie efektywności istniejących struktur, w tym poprzez zmniejszenie liczby struktur równoległych tak, aby mogły one w szybszy i bardziej adekwatny sposób reagować na pojawiające się kryzysy; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o utrzymanie i wzmocnienie odrębnego charakteru cywilnych metod zapobiegania konfliktom i zarządzania kryzysowego;
47. Zauważa, że ostatnie misje cywilne nadal borykały się z problemami strukturalnymi, tj. nieskutecznością w zakresie szybkiego reagowania wynikającą z procesów rekrutacyjnych oraz zbyt długich i złożonych procesów decyzyjnych w ramach obecnych regulacji prawnych i finansowych; podkreśla potrzebę zwiększenia współpracy w obszarze obrony i bezpieczeństwa pomiędzy UE a innymi podmiotami, takimi jak NATO, ONZ, Unia Afrykańska czy Stany Zjednoczone, by wzmocnić efekt synergii;
48. Dostrzega wciąż istniejące problemy z rekrutacją ekspertów i wykwalifikowanego personelu z państw członkowskich dla potrzeb misji cywilnych; w związku z tym apeluje do państw członkowskich o wskazanie sposobów zwiększenia dostępności wykwalifikowanego personelu; wzywa do pełnego wdrożenia planu rozwoju zdolności cywilnych oraz podkreśla potrzebę zwiększenia tempa rozwoju, dostępności i tworzenia wymaganych zdolności cywilnych, w tym

poprzez zwiększanie liczby cywilnych zespołów reagowania, apelując jednocześnie do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, Komisji i państw członkowskich o stworzenie wspólnych programów szkoleniowych poprzedzających misje;

49. Popiera cele UE dotyczące szybszego reagowania na zagrożenia dla bezpieczeństwa, aby skuteczniej zapobiegać i zarządzać kryzysami poprzez wzmocnienie zdolności cywilnych; w tym zakresie apeluje do UE o utworzenie misji granicznej w Tunezji (EUBAM Tunezja) na granicy z Libią w celu poprawy sytuacji bezpieczeństwa w Tunezji.
50. Domaga się wzmocnienia synergii pomiędzy wymiarem cywilnym i wojskowym WPBiO; apeluje o zwiększenie współpracy cywilno-wojskowej w takich obszarach jak szkolenia, infrastruktura, logistyka, transport, planowanie i prowadzenie operacji oraz ochrona sił;
51. Podkreśla znaczenie rozwoju kolejnych synergii pomiędzy podmiotami WPBiO, w jej cywilnym i militarnym wymiarze, a podmiotami z obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w szczególności agencjami UE (Europolem, Frontexem i CEPOLem) oraz Interpolem, wykorzystując w tym celu m.in. porozumienia o współpracy zawarte pomiędzy ESDZ, Frontexem i Europolem, a także pomiędzy ESDZ a Europejskimi Siłami Żandarmerii;

Stan obronności w Europie po posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r.

52. Odnotowuje wnioski z posiedzenia Rady Europejskiej z dn. 25-26 czerwca 2015 r.; wyraża ubolewanie, że wnioski nie dostarczyły nowego bodźca w sprawach bezpieczeństwa i obronności; uznaje, że ten brak ambicji jest niepokojącym przejawem braku woli politycznej pomimo coraz bliższych zagrożeń i wyzwań, przed którymi stoimy; apeluje do Rady Europejskiej o ponowne zajęcie się sprawami bezpieczeństwa nie później niż w czerwcu 2016 roku;
53. Podkreśla znaczenie przyjęcia przez UE większej odpowiedzialności jako podmiotu zapewniającego bezpieczeństwo na poziomie międzynarodowym i regionalnym; apeluje do Rady Europejskiej o kompleksowe zajęcie się kwestiami bezpieczeństwa i obronności oraz o zorganizowanie pogłębionej dyskusji na temat niedociągnięć w realizacji zobowiązań podjętych przez Radę Europejską w 2013 r.; apeluje do Rady Europejskiej o wykazanie woli wdrożenia przeszłych decyzji związanych z poprawą zdolności obronnych UE, w tym poprzez spełnienie zalecenia zwiększenia wydatków na obronność do poziomu co najmniej 2 procent PKB w przypadku państw członkowskich należących do NATO, pamiętając jednocześnie o konieczności zwiększenia efektywności wydatków na obronność, apeluje o przedstawienie propozycji reformy zasad finansowania misji i operacji WPBiO, o utrzymanie i konsolidację Europejskiej Agencji Obrony oraz o zapewnienie wsparcia dla wspólnej bazy przemysłowo-technologicznej; przypomina zobowiązanie państw członkowskich UE do zwiększenia wydatków na badania i technologie obronne do 2 procent całości wydatków na obronność;
54. Z zadowoleniem przyjmuje bieżącą pracę Komisji Europejskiej oraz Europejskiej Agencji Obrony

w zakresie tworzenia projektu pilotażowego oraz działań przygotowawczych dla przyszłego unijnego programu badań w dziedzinie obronności, rozpoczynającego się w 2021 r.; wyraża ubolewanie, że Komisja Europejska nie zrealizowała zadań określonych na posiedzeniu Rady Europejskiej w 2013 r., odnoszących się do stworzenia systemu bezpieczeństwa dostaw obejmującego całą UE, zapowiadanego dokumentu nt. transakcji międzyrządowych, oraz zapowiadanej zielonej księgi w sprawie kontroli aktywów;

55. Wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do realizacji zobowiązań przyjętych podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dn. 19-20 grudnia 2013 r. i do zainwestowania większych środków w pogłębioną WPBiO, apeluje o większą solidarność wśród państw członkowskich w finansowaniu misji i operacji WPBiO, w tym za pośrednictwem budżetu UE; zauważa, że Rada Europejska przypomniła o konieczności alokowania przez państwa członkowskie odpowiedniego poziomu wydatków na obronność; zachęca Radę Europejską, by w przyszłych dyskusjach nt. bezpieczeństwa i obronności znalazła konstruktywne i trwałe rozwiązanie w zakresie finansowania rozmieszczania grup bojowych UE w oparciu o zapisy mechanizmu ATHENA; apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o wykorzystanie wniosków z czerwcowej Rady Europejskiej, a także wniosków z niniejszej konferencji, odnoszących się do sposobów udoskonalenia sił szybkiego reagowania UE;
56. Apeluje do Rady oraz Komisji o podjęcie decyzji, które doprowadzą do poprawy zdolności Unii oraz państw członkowskich w zakresie obrony terytorialnej oraz zdolności reagowania na zagrożenia dla bezpieczeństwa wewnętrznego; przypomina, że WPBiO będzie nadal rozwijana w pełnej komplementarności z NATO oraz w pełnej, wzajemnej autonomii, mając na uwadze fakt, że nie wszystkie państwa członkowskie UE są państwami członkowskimi NATO;
57. Z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej oraz Komisji w sprawie budowania zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w celu wsparcia krajów partnerskich UE, by dysponowały one środkami i możliwościami zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi, w tym za pomocą konkretnych projektów budowania zdolności o elastycznym zasięgu geograficznym; apeluje do Komisji, ESDZ oraz Rady o priorytetowe potraktowanie kontynuacji prac nad tą inicjatywą;
58. Z zadowoleniem przyjmuje wnioski Rady z dn. 18 maja 2015 r., w których zwraca się ona do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o opracowanie do połowy 2016 r. ogólnounijnych ram strategicznych dla reformy sektora bezpieczeństwa.
59. Apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie niewykorzystanych zapisów Traktatu z Lizbony w zakresie bezpieczeństwa i obronności, szczególnie art. 42 ust. 6 TUE (stała współpraca strukturalna) oraz art. 44 TUE (powierzenie misji lub operacji w ramach WPBiO grupie państw członkowskich); apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o aktywne promowanie tych instrumentów i ich wdrożenie;

60. Uznaje, że wdrożenie nowej koncepcji wojskowych sił szybkiego reagowania mogłoby być bardzo użyteczne w tworzeniu szerszego i bardziej modułowego podejścia jeśli chodzi o zdolności UE do szybkiego reagowania, oraz potwierdza, że grupy bojowe UE pozostają głównym militarnym narzędziem szybkiego reagowania UE i muszą być rutynowo uwzględniane w procesie planowania operacji/misji w ramach WPBiO jako opcja w przypadku sytuacji kryzysowych wymagających szybkich działań;
61. Apeluje do ESDZ o rozważenie możliwości rozważenia przez Dyрекcję ds. Zarządzania Kryzysowego i Planowania potrzeby docelowego wprowadzenia alternatywnych procedur tworzenia koncepcji zarządzania kryzysowego dla misji UE podejmowanych zgodnie z art. 42 ust. 6 TUE oraz art. 44 TUE;
62. Biorąc pod uwagę potencjalne korzyści wynikające z integracji narodowych przemysłów obronnych w ramach europejskiego przemysłu obronnego, apeluje o dyskusję na temat roli europejskiego rynku obronnego oraz „wspólnego stanowiska w sprawie kontroli nad wywozem broni” w konkurencyjnym otoczeniu międzynarodowym; apeluje, by kwestię eksportu europejskiej broni omówić na następnej konferencji międzyparlamentarnej w Hadze.